

Sygn. akt V CSK 86/18

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa „P.” LTD w L.

przeciwko „D” sp. z o.o. w Ś.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 czerwca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego we W.

z dnia 24 października 2017 r., sygn. akt I ACa [...]/17,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze wskazaniem na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z niezrealizowania funkcji rozpoznawczych i kontrolnych przez Sąd drugiej instancji orzekający w niniejszej sprawie i wydania zaskarżonego wyroku z naruszeniem art. 328 § 2 k.p.c. i art. 385 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. i art. 398²⁰ k.p.c., art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywiście naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie orzeczenia oczywiście nieprawidłowego. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego)

określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi zatem do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nieopubl.).

Naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. i art. 385 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. i art. 398²⁰ k.p.c. mogłyby zostać skutecznie podniesione w ramach wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyby uzasadnienie zaskarżonego wyroku zostało sporządzone w sposób uniemożliwiający przeprowadzenie jego kontroli i odtworzenie przesłanek faktycznych oraz prawnych, które Sąd drugiej instancji miał na uwadze przy jego wydawaniu. O takiej wadliwości uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie może być mowy, a jego skonfrontowanie z uzasadnieniem wniosku pozwanego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie potwierdza tezy o oczywistej zasadności skargi. Niniejsza sprawa była dwukrotnie rozpoznana przez Sąd Apelacyjny, który ostatecznie dał wyraz temu, że akceptuje ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i do nich odniósł ocenę prawną sprawy, dostosowaną do wykładni istotnych dla rozstrzygnięcia przepisów prawa dokonanej przez Sąd Najwyższy w wydanym w niniejszej sprawie wyroku z 31 maja 2017 r., V CSK 507/16. Z ustaleń tych wynika, że w latach 1993-1994 pozwany za pośrednictwem powoda nawiązał kontakty handlowe ze spółką „T.” Limited w Szkocji, po czym 5 listopada 1998 r. podmioty te podpisały umowę agencyjną i wówczas współpraca powoda z „T.” Limited w Szkocji sformalizowała się. Pozwany rozpoczął długoterminowe dostawy na rzecz „T.” Limited w Szkocji na podstawie trójstronnej umowy o współpracy z 17 grudnia 2001 r. Do wypowiedzenia przez pozwanego umowy agencyjnej doszło oświadczeniem z 27 marca 2007 r., ale nie zwalniało to stron od rozliczenia się zgodnie z ustaleniami umownymi za okres pierwszych dwóch lat od wygaśnięcia umowy.

Zarzucane naruszenie art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. nie rozstało wywiedzione w ramach wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. poz. 1804 ze zm.), orzeczono jak w postanowieniu.

jw

ał